

Bonic sobre roca excel·lent!!!

45m

25m

R2

R1

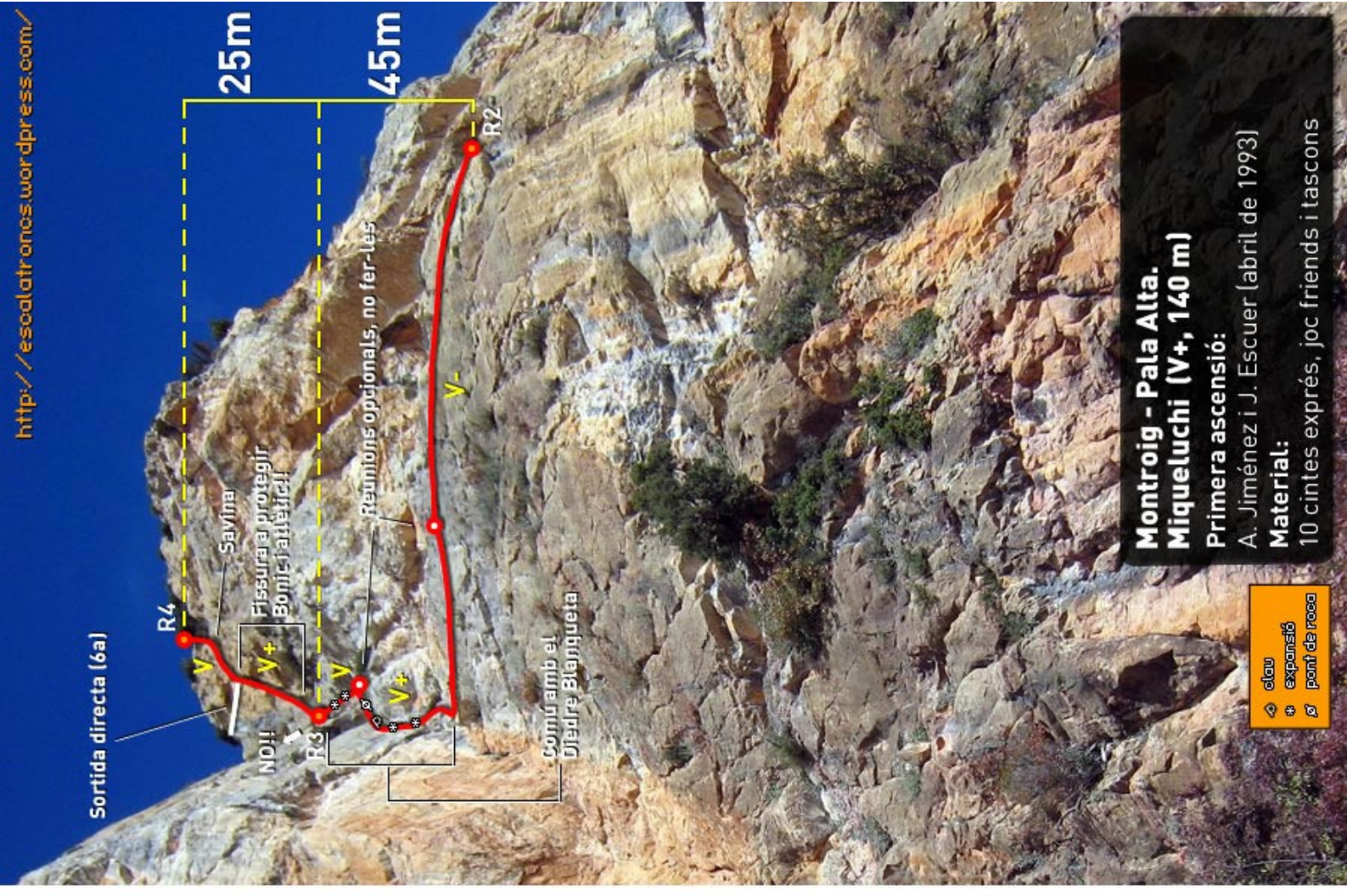
IV+

V

III

Savina

IV+

Sortida directa (6a)

25m

45m

R4

V

V+

V

V+

V

V+

V-

Comú amb el Diable Blancaqueta

Savina

Fissurata protegir Bonic i atètic!!

Reunions opcionals, no fer-les

Monroig - Pala Alta.
Miqueluchi (V+, 140 m)
Primera ascensió:
A. Jiménez i J. Escuer (abril de 1993)
Material:
10 cintes exprés, joc friends i tascons

clau
expansió
punt de roca

Tornar al Montroig sempre és un goig per l'ànima. Un lloc especial, on la calidesa dels seus colors i la tranquil·litat de l'entorn ens fan gaudir de l'escalada d'una manera diferent, sempre sota l'atenta mirada dels voltors. La modesta alçada de les seves parets no és un impediment per fruit d'escalades de tall clàssic i grau ajustat, on haurem de donar la talla com abans ho van fer una generació d'escaladors que amb el seu atreviment ens assenyalen quin és el camí de l'escalada més valenta. La poc repetida "Miqueluchi" n'és un bon exemple, de dificultat moderada i amb equipament just, ha estat injustament oblidada en detriment d'altres vies "més equipades".

Tot i que la primera part de la via ja s'havia usat com a variant d'entrada del Diedre Blanqueta, no va ser fins l'any 1993 que l'Anna Jiménez i en Joan Escuer no van deixar la via oberta en un sol atac. L'any 2002 en Jordi Marmolejo, d'acord amb els seus aperturistes va re-equipar l'itinerari redreçant-lo, quedant una línia d'allò més suggeridora. Una curta primera tirada dona pas a un deliciós segon llarg, que travessa una fàcil placa inclinada amb una roca adherent i abrasiva. El tercer llarg és comú amb el Diedre Blanqueta i ens mena al darrer llarg, un bonic mur fissurat que haurem de protegir i on caldrà apretar.

- Via: Miqueluchi
- Zona: Montroig – Pala Alta
- Dificultat: V+ (MD-)
- Dificultat obligada: V
- Llargària: 140 metres
- Grau d'exposició: Alt
- Grau de compromís: Baix
- Equipament: Via semi-equipada. Reunions muntades (parabolts)
- Material: 10 cintes exprés, joc de friends i de tascons i un parell de bagues per savines
- Orientació: Sud
- Valoració: ****

Aproximació:

Sortim de Balaguer per la carretera C-12 com si anéssim a Àger. Quan arribem a l'alçada del Monestir d'Avellanes trenquem a la dreta direcció Vilanova de la Sal. Creuem Vilanova i prenem una pista en direcció Montalegre. Seguim la pista uns 4,5 km fins que arribem a una cruïlla de tres camins. Hem de prendre el de més a la dreta (direcció Montalegre). Seguim per aquesta pista, cada cop en més mal estat. Si anem amb turisme arribarem a un revolt molt tancat on podrem aparcar. A partir d'aquest punt hem de seguir la pista, que passa per sota la paret fins al peu de via (1 km).

L1(IV+)

La via s'inicia a un esperonet just a l'esquerra de la Mariola Motors (de fet quan vam fer la Mariola vam entrar per allí pensant-nos que era l'entrada d'aquesta). Ens enfilem per l'esperó i trobarem un pont de roca i més amunt un arbust que podrem llaçar. Just passat l'arbust flanquegem cap a l'esquerra per una vira fins la reunió. 25 metres i un pont de roca.

L2(V)

Sortim directament a caçar un parabolts que tenim sobre la reunió per de seguida esquivar un desplom per la seva esquerra i ràpidament entrar a una deliciosa placa inclinada amb roca abrasiva i adherent que anirem creuant en diagonal a l'esquerra fins arribar al fil de l'esperó on muntarem la segona reunió. 45 metres i 4 parabolts.

L3(V+)

Continuem flanquejant cap a l'esquerra per terreny fàcil però amb bon ambient fins que arribem a una reunió d'espits que aprofitarem per assegurar-nos i seguir la travessa cap a l'esquerra fins que enganxem el diedre central del "Diedre Blanqueta". Escalem aquest magnífic tram atlètic i ben assegurat amb un parell d'expansions i un clau. Un cop superat arribem a una nova reunió (pertanyent al D.B.) que tampoc muntem; seguim diedre amunt fins arribar a una còmoda lleixa on fem la tercera reunió. 45 metres, 5 expansions, un clau i un pont de roca.

L4(V+)

En contes de tirar recte amunt pel diedre ataquem el mur de la dreta per una fissura que marxa en diagonal. L'escalada és atlètica i mantinguda, amb passos bonics que ens haurem d'anar protegint. Quan arribem a la part final de la fissura sortim a la placa de la dreta per anar a atènyer una savina, és un tram curt i fàcil però amb molt ambient. Flanquegem un xic més i de seguida tirem recte amunt per terreny fàcil i brut (amb el pas de cordades quedaria net de seguida) fins al cim, on muntem una reunió de friends. 25 metres, tirada neta.

Descens:

Baixem per un corriol marcat amb fites a mà dreta fins arribar al Coll de Porta. Des d'aquí prenem la pista fins al cotxe.

El que més m'ha agradat:

- Agradable placa del segon llarg, amb una roca al·lucinant.
- Bona tercera tirada, que et permet gaudir de la part central del Diedre Blanqueta.
- Molt bon darrer llarg, el més exigent de la via, que ens deixa plenament satisfet.

El que no m'ha agradat tant:

- Els darrers metres de la via estan un pèl bruts i embrossats, si la via es repetís de seguida quedaria net.

Al darrer llarg existeix una variant directa de sortida oberta l'any 95 per en R. Lladós, J. Boldú i J. Marmolejo. Per fer-la a la darrera part del llarg en contes d'anar cap a la placa de la dreta seguim una evident fissura cap a l'esquerra (6a) a equipar.